

Δημόσια τοποθέτηση για τό Διαθρησκευτικό Συνέδριο Τρικάλων.

Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Ἀναστασίου. Προηγούμενου Ἱ. Μ. Μεγάλου
Μετεώρου, Ἀγίων Μετεώρων.



Προσφάτως πληροφορηθήκαμε ὅτι ἡ Διεύθυνση Παιδείας Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ τοῦ Δήμου Τρικκαίων διοργανώνει στίς ἀρχές Νοεμβρίου 2024 στά Τρίκαλα διαθρησκευτικό συνέδριο Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, Μουσουλμάνων καί Ἑβραίων. Μάλιστα δέ πρόκειται γιά τό πρῶτο μιᾶς σειρᾶς ἀναλόγων συνεδρίων πού ἔπονται.

Τό σχεδιαζόμενο συνέδριο δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ἡ ἐφαρμογή στήν πράξη τῶν σχεδίων καί τῶν πρακτικῶν τῆς Νέας Ἐποχῆς μέσω τοῦ διαθρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καί τῆς πανθρησκείας.

Δέν εἶναι, ἄλλωστε, τυχαῖο ὅτι στήν διοργάνωση τοῦ συγκεκριμένου συνεδρίου πρωτοστατοῦν δύο Ὑπουργοί μέ πρωταγωνιστικό ρόλο στήν μετάλλαξη τῆς πατρίδος μας καί τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. Ὁ πρῶτος κ. Κυριάκος Πιερρακάκης, μέσω τῆς ἐξαρθρώσεως τῆς ἐλληνορθόξου παιδείας (Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος) συνεχίζοντας τό καταστρεπτικό καί διαλυτικό ἔργο τῆς προκατόχου του κ. Κεραμέως. Τό καταστροφικό αὐτό κυβερνητικό ἔργο στόν χῶρο τῆς παιδείας, μέσω τῆς ἀποχριστιανοποίησης καί ἀφελληνοποίησης, τῆς σεξουαλικῆς διαπαιδαγώγησης ἀκόμη καί στά νήπια, τῆς ἐπιβολῆς τῆς ΛΟΑΤΚΙ ἀτζέντας στά σχολεῖα, καί τόσα ἄλλα, λειτουργεῖ ἀλλοτριωτικά γιά τά παιδιά μέ τραγική συνέπεια, μεταξύ ἄλλων,

τήν πρωτοφανή και τρομακτική αύξηση τῆς παιδικῆς παραβατικότητας και ἐγκληματικότητας!!!

Ὁ δεύτερος, κ. Δημήτριος Παπαστεργίου, συνεχίζοντας μέ ιδιαίτερο ζῆλο τό ἔργο τοῦ προκατόχου του κ. Πιερακάκη στό Ὑπουργεῖο Ψηφιακῆς Διακυβέρνησης, μέσω τοῦ ψηφιακοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ και τῆς ἠλεκτρονικῆς φυλακῆς πού ἐπιχειρεῖ νά ἐπιβάλλει στους πολίτες, μᾶς εἰσάγει στήν χοάνη τῆς Παγκοσμιοποίησης και τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Ἄλλωστε ὁ πολιτικός συγκρητισμός πού ἐκφράζει ἡ Παγκοσμιοποίηση (μέ στόχο μία Παγκόσμια Κυβέρνηση) εἶναι ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο μοχλούς στήριξης τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός μέ σκοπό τήν ἐπιβολή τῆς πανθησκείας.

Γιά τά οὐσιώδη αὐτά τῆς Πίστεώς μας ζητήματα ἔχουμε στό παρελθόν δημοσιεύσει σχετικά κείμενα. Ἡ ἐπικινδυνότητα τῶν θεμάτων και ἡ συχνότητα μέ τήν ὁποία αὐτά ἀνακύπτουν, μᾶς ἀναγκάζουν νά ἐπανερχόμαστε ἐπὼνύμως και γραπτῶς κάθε φορά πού ἀπαιτεῖται γιά τήν ἐνημέρωση τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας.

Τόνιζε χαρακτηριστικά ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός: «Οὐδέποτε μειώθηκε τόσο τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ και ἀπειλήθηκε ὁ Χριστιανισμός, ὅσο στά ὄρια τῆς συγκροτούμενης ἀπό τήν “Νέα Ἐποχή” “Πανθησκείας”. Οἱ συναντήσεις τῆς πανθησκειακῆς κινήσεως τῆς Ν. Ἐποχῆς (Ἀσσίζη, 1,2 και 3) [και ἄλλες πού ἀκολούθησαν] δέν ἀφήνουν πιά ἀμφιβολία. Μέ τή συμμετοχή και ἐκπροσώπων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου προωθεῖται ἡ “Πανθησκεία”, στήν ὁποία ἰσοπεδώνεται και ἀναιρεῖται κυριολεκτικά τό Πανάγιο Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ συμφυρόμενον μέ ὅλες τίς “κατασκευασμένες” “θεότητες” τοῦ κόσμου τῆς πτώσεως. Ποτέ δέν ἀμφισβητήθηκε τόσο ἄμεσα και ἀπόλυτα ἡ μοναδικότητα και ἀποκλειστικότητα τοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτήρα τοῦ κόσμου. Και μόνο γι’ αὐτό εἶναι ἡ “Νέα Ἐποχή” ἡ μεγαλύτερη πρόκληση ἱστορικά γιά τήν Ὁρθοδοξία. Αὐτό, πού δέν πέτυχε ὁ Διάβολος μέ τούς διωγμούς και τίς αἱρέσεις, τό ἐπιδιώκει τώρα μέ τόν ἀνανεωμένο “οἰκουμενισμό” τῆς Πανθησκείας»[\[1\]](#).

Δυστυχῶς ὅλοι αὐτοί οἱ διαχριστιανικοί και διαθησκειακοί διάλογοι και συναντήσεις πραγματοποιοῦνται ὄχι ἀπλῶς μέ τήν ἀνοχή, ἀλλά

ἀντιθέτως μέ τήν ἐνεργή συμμετοχή καί πρωτοβουλία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Πατριαρχῶν καί Ἐπισκόπων, ἀποδεικνύοντας μέ καταφανή τρόπο ὅτι δέν πορεύονται «ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι» καί δέν ἀκολουθοῦν τίς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων.

Ὅμως, στήν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας «οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησαν ποτέ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστής τῆς θρησκείας ἐστίν αὐτό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι αὐτός ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τό θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καί ὁμοειδές τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ, ὡς ἔργῳ ἐπειράθησαν καί πολλοὶ τῶν ἀπό τοῦ σχίσματος Παπῶν τε καί Πατριαρχῶν Λατινοφρόνων μηδέν ἀνύσαντες...»[\[2\]](#).

(Μετάφραση: Οὔτε Πατριάρχες, οὔτε Σύνοδοι (Ἱεραρχῶν) μπόρεσαν ποτέ νά εἰσαγάγουν νέα στοιχεῖα (στά ἱερά δόγματα), διότι ὁ ὑπερασπιστής τῆς θρησκείας εἶναι αὐτό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι ὁ ἴδιος ὁ λαός, ὁ ὁποῖος θέλει τό θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητο καί σύστοιχο μέ τό θρήσκευμα τῶν Πατέρων αὐτοῦ. Πράγμα πού στήν πράξη προσπάθησαν καί πολλοί μετά τό σχίσμα [1054] Πάπες καί Πατριάρχες λατινόφρονες, χωρίς νά ἐπιτύχουν τίποτε).

Γι' αὐτό καί δέν πρέπει, σέ καμμία περίπτωση, νά ὑπάρξει ἀδράνεια, χαλάρωση, ἐφησυχασμός, φόβος ἢ δειλία ἐκ μέρους τῶν πιστῶν. Ἀπαιτεῖται ἀνδρεῖο καί ἐν Χριστῷ ὁμολογιακό φρόνημα, θάρρος, πνευματική λεβεντιά, ἐπαγρύπνηση, κινητοποίηση, πληροφόρηση καί παρεμβάσεις τέτοιες, πού θά σταθοῦν ἀνάχωμα στόν οἰκουμενιστικό ὀλετήρα τῆς Νέας Ἐποχῆς καί θά ἀναχαιτίσουν τίς ὀλέθριες σκοπιμότητες τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ μακαριστός καί ἅγιος κληρικός καί μύστης τῶν Ἱερῶν Κανόνων π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος περιέγραφε, ἐδῶ καί πολλές δεκαετίες, μέ τά πιό μελανά γράμματα καί καυτηρίαζε τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ:

«Υπό τόν ἐπάρατον Οἰκουμενισμόν δέν κρύπτεται ἀπλῶς μία αἵρεσις. Κρύπτεται αὕτη αὔτη ἡ ἄρνησις τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ χαρακτῆρος τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως... Κατά τοῦτο ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι χείρων πάσης αἰρέσεως... Πᾶσαι αἱ χριστιανικαί αἵρέσεις, καί αἱ πλέον βλάσφημοι, οὐδέ διεννοοῦντο κἄν νά ἀμφισβητήσωσι τήν μοναδικότητα καί

ἀποκλειστικότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἀληθείας ἐξ ἀποκαλύψεως... Ἐνῶ
διὰ τόν Οἰκουμενισμόν πᾶσαι αἱ Θρησκεῖαι ἔχουσιν στοιχεῖα ἀληθείας καί
στοιχεῖα πλάνης, ὁ δέ Χριστιανισμός δέν ἀποτελεῖ εἰμὴ μίαν Θρησκείαν
μεταξύ τῶν λοιπῶν... **Πολλά τέρατα ἐγέννησεν ἐν τοῖς καιροῖς ἡμῶν ὁ
Ἄδης, ἀλλ' ἰσομέγεθες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ οὐδέν!**»[\[3\]](#) .

Εἶναι καθῆκον ὅλων μας νά μὴν σιωπήσουμε. Εἶναι καθῆκον μας νά
ἐκφράσουμε τὴν ὀρθόδοξη δογματικὴ μας συνείδηση, τόν διαχρονικό
ἀγιοπνευματικό λόγο τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί
Τοπικῶν Συνόδων, τόν αὐθεντικό καί ζωντανό λόγο τῶν συγχρόνων γερό-
ντων μας καί ὅλων ὅσοι παραμένουν πιστοὶ στήν παράδοση τῆς Ὁρθοδο-
ξίας καί πορεύονται «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι».

Ἄς μᾶς ἀξιῶσει ὁ Πανοικτίρμων Ἅγιος Τριαδικός Θεός μας, μέ τίς πρε-
σβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος, τοῦ Ἁγίου
Οἰκουμενίου (μέλους τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 325 μ.Χ.) καί πά-
ντων τῶν Ἁγιομετεωριτῶν ἁγίων, νά παραμείνουμε πάση δυνάμει καί πα-
ντί σθένει «πιστοὶ ἄχρι θανάτου»[\[4\]](#) στήν παραδεδομένη Ὁρθόδοξη Πίστη
μας καί τὴν ἀναλλοίωτη ἀλήθεια τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Παραπομπές:

[\[1\]](#) Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, Δοκίμια Ὁρθόδοξης Μαρτυ-
ρίας, ἐκδ. Ἄθως, σ. 46

[\[2\]](#) Συνοδική Ἀπόφασις τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατο-
λῆς, 1848

[\[3\]](#) Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωρόπουλου, Τά δύο ἄκρα (Οἰκουμενι-
σμός καί Ζηλωτισμός), ἐκδ. Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτό-
κου Τροιζῆνος, Ἀθήνα 1997, σελ. 26-27.

[\[4\]](#) Ἀποκ. 2, 10

**Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Ἀναστασίου.
Προηγουμένου ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἁγίων Μετεώρων.
10 Ὀκτωβρίου 2024.**